

PRICA O DJETINJSTVU

Djetinjstvo? To je ovo što sada živim. U redu, shvaćam da odrasli to tako zovu. Naravno sa sedamdeset godina vam se ovo čini kao djetinjstvo, ali da mojim prijateljicama i meni danas kažete da smo djeca, ne bismo se sigurno složili s vama. Mi smo tinejdžeri. Roditelji kažu da su to za njih teške godine, a meni su prekrasne. Zapravo sve ove proživljene godine bile su dobre.

Puno ljubavi, sreće, pokoja suza, roditelji koji me bezuvjetno vole. Vrtić, prijateljice, igra, smijeh. Baka i djed koji me isto puno vole - tata kaže da su me oni razmazili i više od njega. Ljetovanja, zimovanja. Zapravo nije niti bilo tako loše. Ne mogu niti zamisliti da to nemaju sva djeca. Kako je moguće da ti to netko oduzme? Zašto?

Uvijek sam željela s njim razgovarati o tome, ali on ne voli pričati o ratu. Znam da ne voli Dubrovnik, zapravo nikada nije bio tamo poslije rata. Kaže da ih je tamo puno poginulo. Prijatelji iz Dubrovnika, iz rata, su odustali i prestali ga pozivati. Jedino svake godine, u ovo doba priča o djevojčici u plavoj jakni, raščupane kose i suznih očiju. Isplakala je suza koliko je vode u njenom Dunavu. Uhvati i mene tuga kad god mi pokaže tu fotografiju. Puno puta sam ga pitala zašto se to dogodilo i zašto je Željka morala izaći iz svoje kuće, iz svoga grada? Kako joj je bilo? Kaže da ne mogu to niti zamisliti i kaže da se moli da ja to nikada i ne osjetim. Kako je bilo Željki? Je li ponijela sve svoje igračke? U koji je vrtić poslije išla i je li pronašla prijatelje i tete iz svoje grupe? Tko joj je to oduzeo? Ne može govoriti o tome, pobjegne iz sobe, ne želi da vidim kad mu pobjegna suza. Jedino se razvedri kada počne pričati da smo se vratili u Vukovar. I Željka se vratila u Vukovar. Danas ima malu kćerkicu koja ide u vrtić u Vukovaru. Ima svoje tete i svoje prijatelje u grupi i puno se smije. Kaže da nikad ne smije biti tužna kao njena mama i da nikada ne smije proplakati toliko suza.

Mislim da niti jedno dijete ne smije nikada biti tako tužno i nesretno. Djeca nisu ništa kriva. Ona ne razumiju zašto se vode ratovi. Djeca su čudo i veselje ovoga svijeta. Dolaze nevina na i ostaju takva dok ih odrasli ne pokvare. Zato ih pustite da žive svoje djetinjstvo jer bi im ono trebalo biti najljepše doba života.

Nika Slavić, 8.b